

DE LAATSTE DAGEN VAN Mr. P.J. VAN VOORST VADER

+21 September 1869

beschreven in het zakboek van zijn vrouw "Leentje"(H.J.P.)Kloppert.
Transcriptie 26 Maart 1995 met toevoeging van interpunctie.

13 en 14 Sept. Steeds achteruit gaande, evenwel nog op, en in de achterkamer geweest.

15 S. Erg zenuwachtig en buitengewoon neerslagtig, geen lust tot opstaan, steeds spreken van sterven. 11 uur in de morgen komt den Docter, en wordt door den zieke bepaald afgevraagd, dat hij van zijnen toestand denkt. Den Docter zegt daarop zijn gevoelen, dat hij in een zeer ongunstige toestand is en geeft te kennen dat hij er niet van zal opkomen. Met bewonderenswaardige kalmte hoort hij dat aan en zegt hij volkomen berust in Gods bestel en spreekt ieder in dier voege aan. Oom Kakebeeke, de Heer Nortier, komen bij hem. Neef vader v.d.Bosch, ook de tantes van Wissenkerke, allen sprak hij toe en bemoedigde hij ons door zijn vast geloof en vertrouwen op God en Jezus zijnen Zaligmaker. Verder besprak hij met Willem en mij vele zaken en toestanden, die hij door zijn voorlichting en raad voor ons gemakkelijk trachtte te maken. Zoo liep de zondag ten einde. Den nacht ging voor ons allen tamelijk rustig voorbij. Ik legde mij op zijn uitdrukkelijk verlangen naast hem en ruste vrij wel.

16. 's Morgens vond hem den Docter redelijk, om twee uur zeer vermindert, doch 's avonds wéér redelijk. De eerste helft van den nacht was hij zeer onrustig, doch na drie uur in den morgen werd hij rustiger en te acht uur bespeurde de D: eenige verandering ten goede welke vrijdag aanhield en zaterdag en zondag zich bevestigde.

20. De zieke gevoeld zich zeer zwak doch redelijk. De zusters vertrekken. En, op de aanmerking van tante Mietje, dat hij nu wat kalm was, gaf hij ten antwoord "Och, Neen! Het zal met mij niet lang meer duren." W. schreef deze gedachte toe aan zwakte: den dierbaren man gevoelde zich zoo zwak en afgetobt; hij kon niet meer. Te twaalf uur dronk een kop koffij met een ei, sinds een glas melk, ook soms een stuk gelei, en om 5 uur 's middags een beetje soep met rijst, waarmee hij lang bezig was met eten. "Ik kan niet begrijpen", zeide hij, "dat ik zoo lang over die soep, als ik alleen eet heb ik die zes maal zoo gaauw op." Den ganschen dag, maar vooral 's middags ging de borst zeer aan en zeide meermalen: "Dat kan ik zoo niet volhouden. O, wat heb ik het kwaad, wat ben ik benaauwd" enz. De Docter kwam om half acht en zag terstond dat de zieke vermindert. ZE: schreef nog ene drankje voor om de oplossing te bevorderen, die sedert twaalf uur 's middags geheel had opgehouden. W. gaf hem nog driemaal van hetzelfde in maar het hielp niets; de ademhaling ging steeds zwaarder. 's Avonds kwam de Docter nogmaals. Even te voren zeide mijn dierbaren nog: "Kleed je nu toch uit en kom te bed." En dan weer: mijn dierbaren nog: "O! wat ben ik benaauwd; dat dranje helpt mij niets. Och! Mogt ik eens in heerlijkheid ontwaken." Dan weer tot mij: "Dat kun (je) toch wel begrijpen, moedertje dat ik het zoo niet lang kan uithouden, nietwaar?"

De Docter zeide ons dat zijn laatste ure gekomen was. Hij lag al maar te hijgen, zij ook weinig meer, maar was toch bij zijn volle kennis. Langzamerhand werd den adem nog voller en zwaarder en tegen half één uur ging zijn ziel in de handen van zijnen God en Vader op wiens genade in Christus steed(s) zijn hoop en vertrouwen was geweest. Het was dus 21 september, dat mij de zwaarste slag des levens trof. God trooste mij en sterke ons, en geve ons zóó te leven, dat wij onzen dierbaren doode eens moge wedervinden, daar waar geen nacht meer zijn zal!

Dr.P.J.A. van Voorst Vader